

ZPRAVODAJ ZÁKLADNÍ ŠKOLY V CHRATAVĚ

E-LIŠKA

Když v září přišla nabídka od vzdělávací agentury Pochop (Poznej Chápej OPatruj), hned nás zaujal její environmentální a edukativní program s živou ochočenou liškou. Program jsme objednali a pak už jsme se nemohli dočkat, až se s lištičkou Miuu seznámíme.

Naše očekávání se splnilo. Liška se nás vůbec nebála a spokojeně pobíhala po tělocvičně, vše očichávala a byla nám tak nablízku, že jsme si ji mohli důkladně prohlédnout. Každý z nás si ji také několikrát pohladil.

Při tom všem jsme poslouchali zajímavé a poučné vyprávění lektora Pavla Wolejníka. Dozvěděli jsme se spoustu informací o životě lišky obecné, více nás však zajímalo vše, co se týkalo Mii. Každý z nás by si ji určitě chtěl vzít domů jako svého mazlíčka, ale byli jsme poučeni, že to není dobrý nápad, protože liška tak trochu zlobí a doma vše rozkouše.

Vyprávění bychom poslouchali ještě dlouho a otázek jsme také měli plno, ale Mia už byla unavená, tak si vlezla do své boudičky a už se nám moc předvádět nechtěla.

Jaké zvířátko si objednáme příště?

Vi. Kollmannová

Karneval 1.-2. tříd

Důvod se radovat a veselit měli žáci prvních a druhých tříd. Ve dnech 13. a 14. února byl pro ně uspořádán karneval, na který se všichni moc těšili. Celý týden si děti navzájem sdělovaly, jaké si doma chystají kostýmy a převleky. Krásné byly, nutno povědět. Při promenádě či v tanečních kracích jsme na nich oči mohly nechat. Na přípravě i samotném maškarním rejdní se podílely nejen třídní učitelky, přišly pomoci i pohádkové postavy z vyšších ročníků. Všechny měly připravené soutěže a hry, ve kterých si děti za splnění přišly ke zlatákům. Na konci karnevalu je pak proměnily za lákavé dobroty a drobné ceny v upomínku. Děkujeme starším děvčatům za pomoc, děkujeme rodičům za přípravu masky a především děkujeme dětem za nadšení a krásné odpoledne.

Inka Henzlová a tř. učitelky

Za odměnu do Lunaparku

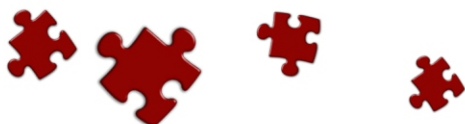
Ve čtvrtek 31. 1. 2019 obdrželi svá první vysvědčení naši nejmladší školáci. Na rozdíl od mnohých starších žáků se všichni moc těšili. Však si za pololetní práci zasloužili pěkné známky.

Za zvládnutí prvních úkolů ve škole a poctivou domácí přípravu jsme je odměnili navíc návštěvou libereckého Lunaparku.

Pro některé byla zážitkem již jízda vlakem, kterou absolvovali poprvé. A co potom tříhodinový pobyt mezi atrakcemi, který si každý z 37 účastníků užil po svém. Závodníci na dvoukolkách až čtyřkolkách na vlastní pohon, řidiči elektrických autíček, kovbojové na divokém býkovi, fotbalisté, basketbalisté a další sportovci. Odpočinek s vydechnutím nastal jen při jízdě na kolotoči a při svačině, ale již po pár minutách spěchali všichni za další zábavou.

Na nás dospěle přenášely děti svou radost, zvláště když se po celý výlet tak pěkně a slušně chovaly. To si pro ně zase rády nějakou společnou akci připravíme.

Paní učitelky 1. tříd

Zimní vycházka na Vysokou

V zimním období můžeme lyžovat, bruslit, bobovat nebo se jít projít do přírody. Naplánovat si zimní radovánky je někdy díky vrtochům přírody dost obtížné. Avšak vydat se na procházku je možné za každého počasí. Se svými žáky ze II.B a III.C nás čekala návštěva farmy na Vysoké.

Byl krásný, slunečný den, sněhu napadlo dost a dost. Děti tak měly možnost po vyučování vydovádět se na zasněžené stráni, proběhnout se a koulovat.

Na konci cesty nás čekalo stádo překrásných koní, kterým jsme předali jablka, mrkve a tvrdý chléb. Náš spolužák Kuba Jaroš nám podal odborný výklad. Dozvěděli jsme se spoustu zajímavostí ze života na farmě. V restauraci jsme se potom ohřáli, sledovali výcvik v jízdárně. K tomu nám paní Jarošová zajistila jablečný štrúdl a čaj. Odpoledne uteklo jako voda a my jsme se vraceli zpátky domů.

Jsmo rády, že děti z naší třídy nelenošily doma u televize a užily si společně pobyt na čerstvém vzduchu.

Děkujeme paní Jarošové a Svobodové za milé a pohostinné přijetí.

Zuzka, Iva

Mezi dvěma světy

Dnes vám budu vyprávět o svých pocitech, pocitech dražších než peníze. Chvilky klidu, harmonie a porozumění. Chvilky propojení mezi dvěma světy, chvílky, které zpomalí čas. Čas jako by se zastavil. Vše je zpomalené nebo se zastaví úplně. Píseň přírody utichla, šumění lesa, trávy, hučení řeky, tanec vlnek na hladině řeky a zpěv ptáků znějící údolím, vše rázem utichlo. Jediné, co jsem slyšela, byl tlukot srdce, dýchání a funění. Tohle všechno se stalo po tom, co jsem prošla tou kouzelnou bránou, bránou do jiného světa. Tady je vše možné. Náhle jsem ucítila pohlázení matky přírody, cítila jsem vůni lesa, čerstvého sena, kytek, které tvořily barevný koberec na louce, kde jsem stála. Můj mozek zaznamenal náraz. Stálo za mnou stvoření jako z pohádky. Bylo to docela malé, chundelaté, strakaté, modrooké škrvně se srstí jemnou jako hedvábí. Položilo mi jemný, měkký čumáček do dlaně a jako by šeptalo: „Zavři oči, zavři oči.“ Podlehla jsem tomu hlasu. Dělo se něco, co jsem nedokázala pochopit, když jsem otevřela oči, okolo mě tancovalo dvacet chlupáčků. Každý byl jiný, i když se na první pohled zdáli stejní. Každý měl svoji tvář, jeden se pásl, druhý běhal, třetí zase zlobil svou matku a tahal ji za žíně na ocase, ale ten čtvrtý chodil za mnou a olizoval mi ránu na ruce. Ale jedno měli společné, uměli ukázat svou krásu. Tancovali okolo mě jako na královském plese. Hudba, která hrála na jejich plese, ty rytmické údery, údery kopyt, byla to ukolébavka, nutila mě spát. Okolo mě bylo černobílo a mezi flíčky byly vidět velké oči, modré oči, tak modré jako samotná studánka. Když jsem se do nich podívala, nevnímala jsem nic, jen pravidelné nádechy zvířete. Dívala jsem se do studánky plné rybek, šťastné rybky, ale ve skutečnosti to byly oči toho kouzelného tvora. Byly jako studánka, kde plavou rybky. V očích toho prcka plaval život, vzpomínky, štěstí, svoboda a láska. Byla mi zima, oni to vědí, cítí mé trápení a chlad v mé duši. Najednou okolo mě prošel mimořádně velký kůň, sklonil ke mně hlavu, zafrkal a položil mi hlavu do klína. Zalil mě pocit, pocit, který mě zahřál, naplnil štěstím a láskou. Byl to krásný pocit, ale nevím jak ho popsat, byl velice zvláštní. Jako lusknutím prstů jsem usnula, zmizely všechny mé problémy a trápení. Ulehla jsem na zem vedle jedné staré kobyly a teď jsem usnula i já spolu se vším, co jsem si s sebou přinesla. Když jsem se vzbudila, všichni už byli pryč. Přišla jsem jako člověk bez naděje a odcházím jako někdo úplně jiný. Připadám si majestátně a důležitě, protože jsem byla svědkem něčeho výjimečného.

Eliška Kreibichová 7. B

POHLAZENÍ SMRTI

Písek je zde všude, kam se podívám. Mé bosé nohy, bořící se do těchto zlatých semen, pálí. Pálí to, jako bych stála na rozžhavených uhlíkách, které byly pohlceny ohnivou stěnou, a nyní chtějí svou bolest předat dál. Mně. Nohy, které mě již drží z posledních sil, se samovolně pohybují kupředu, navzájem se předhánějí. Mé ruce, spadlé podél těla, synchronizují můj pohyb. Pot mi na čele vytváří rosnité kapičky, které když se mi dostanou na jazyk, rozplynou se. Jejich slaná chuť mne nutí ke zkřivení spodního rtu, poté co jej můj jazyk okusí. Můj pohled na tuto krajinu, posypanou zlatými semeny, se rozdvouje. Ztrácím již sílu pokračovat v cestě. Naděje mě opustila hned poté, co ucítím po celém těle žhavá semena, jak mne obalují. Oči se mi zavírají a pocit, že mě tělo opouští, je nepříjemný. Ruce se na rozkazy mé mysli nepohybují, leží. Tu cítím jemný dotek božského pohlázení. Mé oči se s neuvěřitelnou námahou znovu otevírají, když spatřím veliké sametově pokryté uši, čenich a drobné tělíčko nějakého tvora. Má mysl je však unavená a tělo vysílené. Opět se mi před očima zjeví tma. Tma, jako když jdete v půlnoci lesem. Lesem černým jako uhly. Černým jako je samotné peklo. Pocit prázdnoty je nevydržitelný. Najednou však lehký dotek ucítím znovu. Hedvábná srst tvora se o mě otírá, přejíždí po mé kůži sem a zase tam. Na pokyn mého myšlení se mi ruka lehce nadzvedne, když na dlani ucítím hebký kožíšek onoho tvora, rozlije se mi po těle teplo a neuvěřitelný klid. Dotek byl lehký a uklidňující. Bylo to, jako když ležím v mámině náručí a jsem hlazena a utěšována. Jako když mě můj táta vezme do rukou a vyhodí nad hlavu. Klid i adrenalin se mi hnaly v žilách a já si tento dotek užívala. Mé tělo se mnou však nesouhlasilo. Křičelo na mne, ať již ruku položím zpět na žhavé uhlíky zlata. Já jsem však vzdorovala. Odmítala. A i přes všechnu sílu jsem přestávala cítit nohy a potom i ten klid a teplo, co mě drželo při vnímání. Mé podvědomí mě pohltilo a já se ponořila do temnoty. Do temnoty smrti.

Natálie Strnadová VII. B

Moje oblíbené místo

Moje oblíbené místo není daleko od místa, kde bydlím. Je mi tam krásně jako v pohádce. Začíná zde lesík, branka do země krás. Jde se chvíli travou jako po hustém koberci, který utkaly víly. Teče tam proužek průhledného závoje, který skáče přes vybarvené kameny. V půlce potůčku spadl strom, na němž leží měkká zelená deka. Když se posadím směrem k potůčku a jeho začátku, spatřím průřez lesem a žlutou až naoranžovělou žárovku plnou léta.

Otočím se druhým směrem a pozoruji, jak voda teče do obrovské nádrže plné ryb a života. Kapky vody, které v létě příjemně chladí tvář a v zimě vzbuzují pocit chladu, jsou tou nejkrásnější kapelou společně se zvuky lesní přírody. Ten potůček pro mě znamená znázornění života. U samého pramene začíná život. Poté se více rozšiřuje a končí v lesklém rybníku, aby z něj mohli žít další. V zimním období se z něj stává náhrdelník plný ostrých, krásně průhledných jehliček.

Toto místo je pro mě znázorněním svobody, naděje a života, a proto sem občas zavedu i nejlepší kamarádku, aby tu krásu viděla se mnou.

J.Ubry, 7.A

VZPOMÍNKY RODIČŮ A PRARODIČŮ, CO SI PAMATUJÍ Z LET KONČÍCÍCH NA OSMIČKY

Vzpomínka

Živě si pamatuji, že manifestace byla i v Chrástavě na náměstí. Bylo mi 11 let a chodil jsem do 6. třídy ve Školní ulici, učili jsme se ruštinu se soudružkou Buškovou, která nás připravovala i na spartakiádu. A potom se přestalo říkat soudružce soudružko a začalo se oslovovat paní učitelko. A taky nás od sedmé třídy paní učitelka Bušková nevyučovala ruštinu, nýbrž němčinu.

To jsou moje vzpomínky na rok 1989, posléze na rok 1990.

Adam Smola VII. B

Rok 1968 podle mé babičky

Tento příběh mi vyprávěla moje babička, která žije v malém městě na rozhraní Moravy a Čech, v městské části Udánky. Město Moravská Třebová patří v současné době do Pardubického kraje.

V roce 1968 vedla městem hlavní silnice, která spojovala severní Moravu s východní částí Československa do západní části směrem na Prahu.

Babičce bylo tehdy 18 let. Se svou kamarádkou šly na odpolední směnu do národního podniku Hedva, kde pracovaly. Krátce po začátku směny vedoucí řekl, že mají jít domů. Situace byla nepřehledná, nikdo nevěděl, co se děje. Když vyšly z Hedvy, uviděly tanky, transportéry a vojáky v nákladních autech, jak se řítí z centra města kolem podniku z kopce dolů. Jeden z vojáků v tanku nezvládl řízení a narazil do lampy veřejného osvětlení a poškodil ji.

Cestou domů se babička stala svědkem několika událostí, kdy lidé úmyslně poškozovali nebo otáčeli směrové tabule přímo ve městě a tím způsobovali to, že vojáci vůbec nevěděli, kde se nachází a kudy mají pokračovat. Lidé je posílali přes městskou část Udánky směrem do lesů, kde se celé kolony musely otáčet a mířily zpět na městskou část do centra města. Vojáci se pokoušeli komunikovat s lidmi, kteří je sledovali podél cest. Jedna taková skupina zastavila i u babičky a jejich kamarádů, kteří to také celé pozorovali, a dali se s nimi do řeči.

Vojáci sami nevěděli, co se děje a proč tu jsou. Mysleli si totiž, že to je jen cvičení, ale přišlo jim divné, že lidé po nich házeli různé věci a poškozovali jim vozidla.

Až teprve později se i lidé v malých městech dověděli, co se vlastně děje a že došlo k obsazení tehdejšího Československa armádami spřátelených zemí. I dnes si vzpomíná, jak jim bylo líto těch obyčejných vojáků, kteří vůbec netušili, co tu pohledávají.

Adéla Zatloukalová 7. B

Vzpomínky

1968

Mojí babičce v této době bylo 12 let.

Vyprávěla mi, jak rozdávala s ostatními dětmi letáky různým kolemjdoucím. Její tatínek, se kterým byla, nakoupil zásoby jídla a schoval ho do skříně v jejím pokojíčku. Babičky maminka tenkrát jela do Prahy, aby navštívila svého nemocného syna. Musela jít přes celou Prahu pěšky, aby se k němu dostala, protože v tu dobu nejezdily žádné dopravní prostředky, kromě tanků a ozbrojených vozidel.

1989

„V listopadu 1989 jsem navštěvovala 8. třídu základní školy.

Protože jsem do školy dojížděla autobusem přes centrum Liberce, 17. listopadu jsme všichni ve třídě i ve škole nesměli jet přes město. Měli jsme to zakázáno od učitelů. Na náměstí u radnice stávkovali studenti a učitelé se báli, aby se nám něco nestalo.

Následující dny, když už bylo známo, co se přihodilo v Praze, jsme všichni s hrdostí nosili trikolóru připevněnou na bundách,“ vyprávěla mi maminka.

Štěpánka Jankovcová VII. B

